

Farní občasník

Zpravodaj farního společenství v Otrokovicích

Číslo 7, ročník XX
Neděle 15. listopadu 2009

Z obsahu čísla

- < K 20. výročí listopadu 1989
- < Malé ohlédnutí za darem svobody
- < Návštěva Svatého otce
- < Dojmy z Brna i St. Boleslavi
- < Dojmy bohoslovce
- < Myšlenky z projevu papeže
- < Vtipy
- < Jednání pastorační rady
- < Dolomity - 7 výstupů k nebi
- < Pozdrav ze Sv. Martina
- < Jak budeme prožívat advent v naší farnosti
- < Misijní neděle
- < V Charitě slaví výročí
- < Bydlíme v posvěceném bytě?
- < Poznáváme české světce
- < Kvíz o sv. Václavovi

Naděje po dvaceti letech

V těchto dnech si v kalendáři symbolicky podávají ruku dvě velké celospolečenské události. Do vzdálenější minulosti nás odkazuje dvacáté výročí listopadového převratu, velmi aktuální jsou dozvuky zářijové návštěvy Svatého otce v České republice. Obě události významně ovlivnily život našeho farního společenství, a proto je toto číslo občasníku věnováno z velké části jim.

Většina z nás si dobře pamatuje na ony dny po 17. listopadu 1989, kdy se na náměstích a ulicích naší země hroutil komunistický režim. Pamatuje si na ona setkávání lidí, která vyjadřovala touhu skončit s dosavadním způsobem života a začít znovu. Pamatuje si však i očekávání, která jsme tehdy měli a která se bohužel naplnila jen částečně. Není však současné výročí právě impulsem k tomu, aby se každý z nás zamyslel, jak může k naplnění našich tehdejších idejí přispět? Vždyť život nám vrací i to, jak s ním zacházíme a co pro něho vykonáme. Denně vidíme projevy nespokojenosti s dneškem a posloucháme vzpomínky na život za minulého režimu. Bylo to však tehdy skutečně lepší? Máme možnost žít v pravdě a svobodě. Nestojí nám to za všechny těžkosti, které dnešní doba přináší?

Sametová revoluce nám dovolila svobodně vyznávat svou víru, stala se impulsem k nebývalému rozvoji naší farnosti, našeho občanského života a v neposlední řadě nám umožnila i pravidelně vítat nejvyšší představitele naší církve. Nebýt listopadových událostí, jistě bychom neměli možnost se s Benediktem XVI. setkat: ani na oficiální mši v přírodě u Brna, ani na spontánnějším setkání mládeže ve Staré Boleslavi, ani na menších setkáních, která zde absolvoval. O jeho povzbuzujících projevech, které byly naplněny nejen velkými myšlenkami, ale i prostou vírou, nadějí a láskou, jsme mohli svobodně číst ve sdělovacích prostředcích a může nás těšit, že představitelé naší společnosti i nevěřící se o nich vyjadřovali s úctou a uznáním.

Těšme se tedy z plodů těchto dvou událostí. Máme o čem přemýšlet. n

Pavel Ludvík

K 20. výročí listopadu 1989

V těchto dnech uplyne už dvacet let od pádu komunistického režimu. Pro nás katolíky to byl čas, kdy bylo násilně přerušeno spojení naší národní církve s papežem a světovou církví, kdy mnozí naši kněží a biskupové byli ve vězení, kdy jsme se museli bát projevit nejen své občanské smýšlení, ale také svou víru. Byl to čas, kdy naši pastýři museli nanejvýš opatrně hlásat slovo Boží, aby nezavdali příčinu ke zbavení státního souhlasu s výkonem duchovní služby a nepřipravili tak své farníky o kněze. Stejně tak museli vážít každé slovo při styku se spolubratřími, protože si v některých případech nemohli být jisti, který kněz je či není členem kolaborantské organizace nebo agentem StB. Byla to doba, kdy mnozí věřící – zvláště ti, kteří měli přece jen nějaké postavení - jezdili tajně na mši svatou do vzdálenějších měst, aby se ve své obci nemuseli prozradit coby „neuvědomělí zpátečníci“, či přímo jako „nepřátelé socialismu“.

Velehradská pouť 1985 - předzvěst

Po uveřejnění Prohlášení Charty 77 sice pomalu, ale přece jen nezadržitelně se začalo ovzdušit v naší společnosti i v naší církvi měnit. Přestože neustaly represe režimu proti občanům a mnoho antikomunistů bylo uvězněno, lidé začali zvedat hlavy stejně tak jako katolíci, podporování mnohými kněžími.

Vyvrcholením těchto změn v Katolické církvi byla Cyrilo-Methodějská pouť na Velehradě v roce 1985. Tam dalo 250 000 lidí režimu jasně najevo, co si o něm myslí a kde vidí cestu ke svobodnému životu. Tou cestou nejsou zvrácené socialistické a komunistické ideje, ale Ježíš Kristus, náš Pán. Byla to síla seslaná Duchem svatým, která povzbudila všechny účastníky poutě a která nedovolila režimu proti nim zasáhnout s tou arogancí a terorem, jak byl dosud zvyklý.

Listopadové naděje

Události 17. listopadu 1989 proto nepřišly znenadání. Velehradská pouť 1985 byla i v prostředí ostatních křesťanských církví i v sekulární české společnosti vnímána jako velká a důležitá událost předznamenávající další vývoj. Na základě Prohlášení Charty 77 se už dříve zformovalo několik důležitých nezávislých společenských aktivit. Samizdatová vydání náboženské i svobodné občanské literatury nabyta téměř masového rozsahu. V daleko vyšší míře se začala objevovat církevní hnutí, jejichž příslušníky byli především mladí lidé, kteří citlivě vnímali nespravedlnost a zločinnost režimu a hledali cesty ke změně.

Petiční akce byly prvními projevy probouzejícího se občanského sebevědomí. Petiči za náboženskou svobodu podepsalo na 600 000 občanů. Petiči Několik vět z června 1989 podepsalo do listopadu přibližně 40 000 lidí. Postupně se začali aktivizovat vysokoškoláci, ale i obyvatelé. Tyto iniciativy postupně přecházely v otevřený odpor, jehož výrazem bylo např. deset demonstrací v Praze v letech 1988-1989.

V Praze proběhlo 6. listopadu 1989 vysokoškolské fórum, kde poprvé zazněl návrh na zrušení 4. článku Ústavy ČSSR, zakotvujícího vedoucí úlohu KSČ ve společnosti. Vysokoškoláci se rozhodli uctít 17. listopad 1939 manifestačním průvodem. Tento průvod, který měl asi 5 000 účastníků, se zcela spontánně rozhodl jít na Václavské náměstí. Na Národní třídě byl ale brutálně rozehán.

Občané byli dosud nevídanou brutalitou SNB zděšeni. Manifestace se stala roznětkou občanské revoluce. Bylo ustaveno Občanské fórum, které požadovalo odstoupení zkompromitovaných politiků a propuštění politických vězňů. Vlna odhodlání zničit komunistický režim se přelila celou zemí. ▶

V našem regionu byl vývoj odporu proti komunistickému režimu po masakru na Národní třídě zpočátku přijímán s určitou opatrností – kolik nadějí vzbuzovalo „Pražské jaro“ r. 1968, a jak to dopadlo?! Nebude to teď něco podobného? Ale zpráva o údajné smrti studenta Šmida rozhodla. Rozhořčení našich farníků a ostatních občanů vyústilo v rozhodnou podporu pražských událostí založením Občanského fóra v Otrokovicích. Pevný postoj občanů celé republiky zabránil zásahu armády a Lidových milicí. Režim tak bez většího odporu zkrachoval. Skončilo období vlády jedné strany, období, které bylo poznamenáno násilím, vraždami, zločiny proti lidskosti.

Co přineslo těch dvacet let Otrokovicím a farnosti

Komunistický režim byl poražen. Už dvacet let máme svobodu a demokracii. Vděčíme za ni také těm, kteří za svůj odpor a pevný postoj vůči režimu zaplatili ztrátou osobní svobody a mnohdy i životem. Vděčíme za ni také poctivé většině katolických kněží a laiků, kteří komunizmem prošli s čistým štítem, i těm, kteří k jeho pádu přispěli, ale již neměli sílu pokračovat v budování nové demokracie.

Naše demokracie není sice dokonalá, protože nebyl spolu s komunistickým režimem poražen i samotný komunismus. Máme však zaručena lidská i politická práva a po stránce materiální se máme daleko lépe než kdy jindy. Naše město je za těch dvacet let k nepoznání. Ale především se lidé přestali bát chodit do kostela. Rozvinul se svobodný občanský život – obnovila se činnost tradičních spolků a sdružení, rostly se kulturní a sportovní aktivity, na nichž se aktivně podílejí i naši farníci. Ale i samotná farnost žije aktivním životem. Svědčí o tom modlitební společenství, oddíly dětí a mládeže, aktivity dospělých a seniorů, činnost našeho chrámového sboru a scholy mladých a úspěšná spolupráce s městským zastupitelstvem. Také Charita bohatě rozvíjí svou nezastupitelnou činnost pro staré a potřebné.

Záhy se ukázalo, že jak dosavadní kostelík sv. Michala, tak i kvítkovická kaple sv. Anny přestávají potřebám farnosti stačit. Díky úsilí farníků a našeho tehdejšího faráře P. Vojtěcha Šímy a díky Božimu požehnání posvětil papež Jan Pavel II. při své návštěvě Československa v dubnu 1990 mezi jinými i základní kámen našeho budoucího kostela sv. Vojtěcha. Nový kostel podle návrhu architekta Mojmíra Korvase byl 1. dubna 1995 arcibiskupem olomouckým Janem Graubnerem slavnostně posvěcen.

Odpovědnost Církve a laiků

Můžeme být my, katolíci, s dvaceti lety, která uplynula od událostí roku 1989, spokojeni? Můžeme, přestože se na naší Církvi podepsalo čtyřicet let nesvobody a pronásledování. Naše Církev se ale rychle ujala své tradiční úlohy - pečovat o staré, nemocné a slabé. Měla by ale ještě více vnímat výzvy a problémy naší společnosti i světa, vzít je za své a řešit je. Měla by zřetelněji ukazovat na to, že umí reflektovat starosti a tužby lidí bez rozdílu náboženského přesvědčení, a co umí – inspirována Boží láskou – pro lidi udělat.

Církev, to není jen klérus, to jsme i my laici. Naším úkolem ve veřejném i politickém životě by mělo být mimo jiné budování neformálních vztahů mezi Církví a politiky, prohlubování pozitivního vztahu politických stran k mravnosti, odpovědnosti i k církevní problematice. Na nás laicích je úkol prosazovat křesťanskou etiku v praktickém životě.

Nepominutelnou inspirací nám musí být návštěva Svatého otce Benedikta XVI. v naší republice. On nám ukazuje cestu, on nám dodává sílu a odvahy. Ukazuje nám, jaká síla je ve shromáždění Církve ke společné modlitbě. V 21. století, kdy se láme doba - protože naše euroatlantická civilizace je na rozcestí a může směřovat jak k obnovení svých hodnot, tak i k jejich zavržení - musíme se my, katolíci, stát ve světě takovou silou, která bude určovat jeho vývoj. Neboť my jsme „sůl země, a pokud bude sůl zmařena, čím bude osoleno?“ n

Albert A. Černý

Malé ohlédnutí za darem svobody

Před časem se na faře v jídelně uskutecnilo několik schůzek ohledně aktivit pro děti a mládež naší farnosti. Při schůzkách občas zazněla věta: „Tady už jsem dlouho nebyl, nebyla.“ A pak následovalo vzpomínání na chvíle schůzek, kdy jsme v této malé místnosti nebo v kanceláři prožívali zkoušky první schůly a první schůzky ministrantů a holek. Tehdy malí školáci, dnes matky a otcové rodin, kteří se aktivně podílejí na životě naší farnosti, si s radostí a vděčností vybavovali páteční večery a sobotní dopoledne. To se vždy z farního sklepa přemístil do jídelny nebo do kanceláře potřebný počet židlí, a akce mohla začít. Při velkém náporu požadavků na místo dal o. Vojtěch Š. k dispozici i svůj pokoj. Společenství mládeže se scházela každou sobotu večer v bytech. Naši rodiče byli ochotni opustit pohodlí obývacího pokoje, možná i oblíbený televizní seriál a tísnit se v ložnici nebo v kuchyni, abychom my mohli prožívat chvíle společného setkání, sdílení a modlitby. O prázdninách se jezdilo na chalupy, které dobří lidé spravovali jen pro tyto účely. Takové byly podmínky pro práci s dětmi a mládeží někdy kolem roku 1980.

V té době zde působil o. Vojtěch Frélich, salesián, kterého v roce 1982 vystřídal o. Vojtěch Šíma. Oba nás obdarovávali svojí přítomností a moudrým slovem. Otvírali nám svá srdce a my jsme cítili, že o nás mají zájem a mají nás rádi. Byli nám na blízku a v podstatě vše s námi prožívali. Ve skromných prostorových podmínkách a s vědomím, že je jejich podpora může stát mnoho těžkostí, dokázali vytvořit příznivé prostředí, v němž se mohly rozvíjet naše vztahy a mnohé aktivity, které také velkoryse finančně podporovali.

Vše ale nebylo jen růžové. Jako dnes slyším nesčetná otcovská napomenutí o. Vojtěcha Š., abychom nepostávali u fary

a u kostela. V zápalu nadšení a mládí jsme si dostatečně neuvědomovali důsledky, které by naše nezodpovědné chování přineslo o. Vojtěchovi, našim rodičům a možná také nám samotným. To jen při zprávách Svobodné Evropy, Hlasu Ameriky a Vatikánského rozhlasu nebo při vyprávění zážitků, kdy jsme se dozvídali, jak to dopadá s těmi, kteří se snaží přivést mladé lidi blíž k Bohu, nám tuhla krev.

Jednou jsme o prázdninách se skupinkou holek přijely na chalupu v Beskydech. Když nás uviděl pan domácí, tak mě „vyzpovídal“ (důležitá byla vždy znalost „klíčových osob“) a sdělil mi, že musíme hned odjet domů, protože minulý týden tam byl ze strany StB ukončen pobyt jedné skupinky. Sdělil mi, že nám vzkazoval, abychom vůbec nejezdily. Tuto zprávu jsem však nedostala. Nakonec jsme se domluvili, že zůstaneme a budeme důvěřovat v Pána a jeho ochranu. Děti nic netušily a vedoucí musely být ostražitě. Tehdy za námi nepřišel ani žádný kněz přesto, že to bývalo dobrým zvykem a v neděli jsme šly do kostela po malých skupinkách. S Boží pomocí jsme bez úhony prožily pěkný týden v krásné přírodě.

Dnes jsou pro práci s mládeží úplně jiné podmínky, akce se neutajují, ale píše se o nich do novin a časopisů a někdy jsou dokonce financovány z veřejných zdrojů. Připomínka 20. výročí daru svobody pro náš národ nás může vést k vděčnosti za všechny, kteří se i za nepříznivé situace zasadili o to, aby děti a mládež byli v naší farnosti „doma“. Toto výročí může být také výzvou, abychom v záplavě možností a aktivit nezapomínali na to, že bez směřování k Bohu, jedinému smyslu lidského života, jsou všechny naše aktivity zbytečné. n

Helena Miklová

Návštěva Svatého otce

Vzpomínky z Brna

n Je neděle 27. září, půl páté ráno a zvoní budík. Zvoní dříve nežli do práce. Jenže kdo chce přivítat Jeho Svatost (jiné oslovení prý podle protokolu není možné), musí vstávat. O půl šesté se naše tři rodiny sešly na náměstí, naskládaly se do aut a vyrazily na setkání s papežem. Díky nové dálnici jsme za necelou hodinu byli v Brně na parkovišti. Vehemence, s jakou nás policisté navigovali, vzbuzovala dojem, že jim ani tak nejde o nás, jako spíše o to, aby se pohybem zahřáli. K našemu velkému překvapení ihned přijel prázdný autobus, a tak za hodinu a půl po odjezdu z náměstí jsme stáli na místě slavnostní bohoslužby.

n Doprovodný program, který měl ukrátit naše čekání na příjezd papeže, nás zaujal někdy méně, jindy více. Proto jsme si našli čas na malou svačinku a popovídání s přáteli v našem sektoru. Naše špitání jsme ale okamžitě ukončili, když zazněly první tóny cimbálové muziky Hradišťtan. Bylo to moc krásné a jejich hudba v nás nastolila tu „správnou“ slavnostní náladu. Už jsme se nemohli dočkat, až svého Svatého otce mohutně a radostně přivítáme. Když však konečně nastal onen tak dlouho očekávaný okamžik a papež dorazil mezi nás, začaly znít zpěvy sboru a slavnostní fanfáry. Znělo to sice možná vznešeně a slavnostně, ale na můj vkus až příliš oficiálně (což patří např. na Pražský hrad), trochu jako smuteční pochod a scházela mi tam ta srdečnost. Moc jsme se těšili, jaká to asi bude krása, když se stotisícový dav společně pořádně „opře“ do nějaké slavnostní písně a třeba i jásootu, při němž Svatý otec bude projíždět mezi námi – svými ovečkami. Ale naši radost jsme nakonec mohli vyjádřit pouhým máváním praporek.

n Ze setkání s papežem Benediktem XVI. má jistě každý plno zážitků. Ten můj se týká svatého přijímání. Hned po proměnění darů a po zazvonění zvonků začali kněží ve dvojicích s ministranty obcházet všechny sektory. Tam, kde chtěli podávat Tělo Páně, rozevřel ministrant žlutobílý deštník. Tím zajistili, že všichni, kdo chtěli jít k přijímání, je nepřehlédli a nevznikl tak zmatek. Krásné bylo, když jste se rozhlédli kolem sebe a všude jste viděli žlutobílé deštníky. Bylo jich tak kolem 500. Z letectvého pohledu to mohlo vypadat jako květiny na louce.

n Asi by nikdo z Vás nevěřil, že mezi 120 tisíci lidmi se právě Vy potkáte s vašimi přáteli. Naším velkým překvapením bylo setkání s bohoslovci z dalekého Spišského semináře. I když jsme navzájem věděli o tom, že zde budeme, ani ve snu by nás nenapadlo, že se v takovém davu najdeme. „Naši“ bohoslovci si dodali odvalu opustit na chvíli svůj sektor, nakonec nás na druhý pokus šťastně našli a mohli jsme si s nimi aspoň chvíli popovídat.

n Neradi jezdíme na masové akce, a to hlavně z toho důvodu, že se zde vyskytují jevy, které dokáží dokonale znehodnotit očekávaný duchovní zážitek. Přiznáváme, že i na toto setkání s papežem jsme jeli s podobným předsudkem, avšak atmosféra místa nás velmi příjemně překvapila a dokonale naladila ke společné modlitbě. Po papežově výzvě k tichému rozjímání po svatém přijímání jsme si uvědomili, že ticho, které se rozhostilo na letišti s účastí 120 tisíc lidí, nedokážeme vytvořit ani u nás v kostele. Jsme rádi, že jsme na setkání se Sv. otcem jeli, přestože lépe a pohodlněji bychom je mohli sledovat prostřednictvím televizního přenosu. Atmosféru z místa však televize zprostředkovat nedokáže. ▶

n Musím říct, že celé tři dny návštěvy Sv. otce jsem se snažila průběžně sledovat a měla jsem ohromnou radost z přijetí, kterého se mu v naší zemi dostalo. Naplnilo mě velkou hrdostí, když jsem viděla zblízka představitele „své církve“- plachého a pokorného člověka s laskavými očima. A myšlenky, které zazněly bez velkých gest v jeho projevech a kázáních, jsou skutečně nadčasové a zaslouží si naši pozornost.. Na brněnském letišti uprostřed velkého davu „oveček“ mi bylo skutečně dobře a

kus tohoto pokoje a radosti si schovávám i na dny, kdy nebude tak slunečno jako v tu poslední zářijovou neděli...

n A ještě malý dodatek na závěr: co určitě stojí za slova chvály je organizace celé této akce – byla skutečně úžasná! Tolik dobrovolníků ze všech možných různých složek jsem snad ještě neviděla. Policie, hasiči, zdravotníci, řidiči MHD, studenti – všichni vstřícní, usměvaví, ochotní pomoci a poradit. Prostě – nemělo to chybu... n

Honzíkovi ml., Janečkoví ml., Ludvíkovi ml.

Vzpomínky ze Staré Boleslavi

Návštěva Svatého otce v České republice byla pro nás tak velkou motivací, že jsme se za ním z Otrokovic vydali až do Staré Boleslavi na pondělní mši sv. s mládeží. Abychom si užili i krás českých luhů a hájů, rozhodli jsme se, že vyrazíme do Čech již o pár dní dřív.

Vše začalo už brzo ráno v sobotu 26. září 2009, kdy 14 mladých lidí nasedlo do vlaku směr Roztoky u Prahy, kde nám ústředí Asociace TOMu poskytl prostory na přespání. Sobotní den patřil výletu do okolí Karlštejna a nedalekých lomů, které se nazývají Amerika. Večer jsme strávili procházkou stověžaté Prahy.

Mnozí z vás se zúčastnili nedělní mše sv. s papežem v Brně. My jsme mohli tuto bohoslužbu sledovat také, a to prostřednictvím televize NOE. Po skončení přenosu jsme navštívili místní Levý Hradec, kde se nachází nejstarší křesťanský kostel v Čechách. Ten nechal postavit na základě setkání s Cyrilem a Metodějem český kněz Bořivoj I. Nedělní večer jsme strávili již ve Staré Boleslavi, kde se na náměstí konal předprogram setkání mládeže, který zahrnoval koncert skupiny Credenc, povídání a scénky o svatosti. Tento program byl zakončen společnou modlitbou se svíčkami. Ti, kterým se nechtělo ještě spát, mohli adorovat v tamním kostele až do čtyř

hodin ráno.

V noci z neděle na pondělí jsme někteří mrzli ve stanovém městečku, kde bylo ubytováno ve stanech až 10 000 mladých lidí. Brzy ráno, ještě za šera, jsme sbalili své stany a vydali se na nedalekou Proboštskou louku do svého sektoru. Zde již běžel program pro poutníky s tématem ze

života sv. Václava a filmových připomínek světových setkání mládeže s papeži. Po deváté hodině už kolem nás netrpělivě čekalo na papeže asi 50 000 lidí. Svatý otec nás mile překvapil svou češtinou, kterou nás přivítal. Při kázání vybízel věřící, aby opravdově žili

svatost, jak to dokázal sv. Václav. Na konci mše sv. papež Benedikt XVI. promluvil k mládeži: „... Papež vás žádá, abyste svou víru žili s radostí a nadšením; abyste rostli v jednotě mezi sebou a s Kristem; abyste se modlili a byli vytrvalí v přijímání svátostí, zvláště Eucharistie a svátosti smíření; abyste pečovali o svou křesťanskou formaci a byli poslušní nauky vašich pastýřů.“ Po nádherném setkání jsme pospíchali mezi davy na vlak do Otrokovic. Přijeli jsme domů sice velmi unavení, ale plní zážitků a s nadějí, kterou máme v živém Kristu. n

Monika Matějčková a Martina Volková

Dopis ze semináře - vzpomínky našeho bohoslovce

Milí otrokovičtí farníci!

Úvodem Vás všechny pozdravuju z olomouckého semináře. Prázdniny uplynuly a opět začal školní rok, který jsme zahájili exerciciemi (duchovním cvičením) na Velehradě 14. září. Exercicie vedl P. Josef Beneš a myslím, že pro většinu z nás to byl dobrý impuls do dalšího roku našeho studia a formace. Vlastní školní rok jsme zahájili také tradičně mší svatou „Veni sancte“ v kostele Panny Marie Sněžné. A poté už začaly přednášky, cvičení, přednášky... Díky Bohu jsme vloni zvládli zkoušky z cizích jazyků a z filozofických disciplín a teď už budeme studovat více teologii. Do semináře nás nastoupilo celkem 51, což je o něco méně než loni. Za naši olomouckou arcidiecézi je nás ve všech pěti ročnících dohromady 18.

Něčím však byl letošní začátek školního roku přece jenom výjimečný. Jistě už tušíte, čím.

Ano, byla to návštěva Svatého otce Benedikta XVI. Předem bylo určeno, že brněnští bohoslovci budou asistovat u oltáře. Dalších 15, mezi kterými jsem byl také já, bylo pověřeno asistenci při svatém přijímání. Na tuňanské letiště jsme přicestovali už v sobotu večer. Prohlédli jsme si prostory, kde jsme měli „fungovat“ a dozvěděli jsme se, v čem bude naše služba spočívat. Večer potom v areálu letiště probíhal koncert, kterému vévodila polská kapela „Arka Noego“. Přespali jsme v tzv. stanu asistence. Budiček byl ve 4 hodiny, ale to už se stejně spát nedalo. Areál se začal plnit prvními poutníky a teploměr ukazoval pouhých 5 stupňů. (Když končila mše svatá, bylo o celých 20 stupňů víc.) Po krátké modlitbě jsme si vyzkoušeli průchod bezpečnostními rámy a začali chystat vše ke svatému přijímání – kalichy, misky s hostiemi, purifikatoria...A potom jsme přicházející kněze a asistenty postupně „usazovali na místa“ a „průběžně informovali“ o tom, jak bude svaté přijímání probíhat. Když potom přišla „hodina H“, nastoupili kněží a asistenti. Každý asistent měl cedulku s označením

sektoru, kam se má odebrat. Naším úkolem bylo dát dohromady vždy kněze s asistentem, přidělit jim žlutobílý deštník a tak nějak „řídít provoz“. Když jsme všechny úspěšně „odeslali“, vzali jsme také každý svůj deštník a se zbývajícími kněžími jsme se vydali do nejbližších sektorů. Když jsme se vrátili zpět, začínala právě modlitba Anděl Páně.

Co se týká mých osobních zážitků, měl jsem to štěstí, že jsem „fungoval“ v krajním sektoru, který sousedil s přístupovou cestou do areálu. Tak jsme mohli zblízka zaznamenat příchod všech VIP osob. A samozřejmě také příjezd samotného Svatého otce. Přimo před námi zastavil papamobil a z něho, doslova několik metrů od nás, vystoupil sám Benedikt XVI. Někteří slovenští bohoslovci na něho volali něco v latině. Svatý otec jim odpověděl a všem poželhal. Velice příjemně mě překvapilo také to, že se lidé, kteří byli v sektoru, hlavně fotografové a novináři, nikam necpali, a tak všechno mohlo proběhnout v krásné a pokojné atmosféře. Ale jistě většina z Vás v Brně byla, ať už přímo, nebo prostřednictvím obrazovek.

Tolik k návštěvě Svatého otce. Závěrem bych Vás chtěl poprosit o modlitbu, nejen za bohoslovce, ale také za nová povolání. Také v přímlovkách myslíme na jednotlivé farnosti, na Otrokovice „přišla řada“ koncertem října. n

Ladislav Sovadina

Smějeme se

Jede papež v papamobilu a běží za ním malý chlapec. „Otče, mám zastavit?“ táže se papeže řidič. „Jed' dál,“ odvětlí papež, ale malý chlapec běží za vozítkem dál. „Otče, třeba chce jen požehnat, mám zastavit?“ táže se opět řidič. „Ne, jed' dál,“ odvětlí opět papež. Chlapec ale pořád běží za vozidlem. „Tak tedy zastavme,“ obměkčí se srdce papeže. Okénko vozítka jde dolů a papež se ptá: „Co potřebuješ, chlapče?“ A kluk odpoví: „Jednu pistáciovou!“

Dnes je třeba lidí věřících i věrohodných

Projevů, které pronesl při své zářijové návštěvě v České republice Svatý otec, bylo hodně a mnohé myšlenky jsme tak vůbec neměli možnost zaznamenat. Nebo jsme je vyslechli, ale prolétly nám hlavou do nenávratna. Přijměte proto krátký výběr některých z nich.

O pokroku

n Pán nás tak vybízí, abychom si uvědomili, že skutečnou hodnotu lidské existence nelze měřit jen pozemskými statky a pomíjivými zájmy. Nejsou to hmotné věci, které by uspokojily nesmírnou touhu ukrytou v srdci každého člověka po nalezení smyslu vlastního života a po štěstí.

n Jak víra v Boha, tak naděje byly totiž v moderní době „přemístěny“, byly odsunuty na rovinu pouze soukromou a pozemskou, zatímco v běžném a veřejném životě se prosadila víra ve vědecký a ekonomický pokrok. Víme všichni, že tento pokrok je dvojznačný: otevírá možnosti pro dobro, zároveň má však i negativní dopady. Technické vynálezy a zdokonalení společenských struktur jsou důležité a jistě potřebné, leč nestačí k tomu, aby zaručily morální blaho společnosti. Ano, člověk potřebuje být osvobozen od materiální tísně. Mnohem podstatnější však je, aby se zachránil před zlem, které postihuje ducha.

O mladých lidech

n Není snad pravda, že jsou-li postaveni před vznešené ideály, budou stejnou mírou usilovat o morální ctnosti a o život v lásce a dobru?

n ...v každém mladém člověku je touha po štěstí, občas spojená s jakýmsi neklidem; touha, kterou však často dnešní konzumní společnost využívá špatným a odcizujícím způsobem.

Být důvěryhodný

n Dnes je třeba lidí „věřících“ a „věrohodných“, připravených rozšířit do každé oblasti společnosti ty křesťanské zásady a ideály, jimiž se inspiruje jejich jednání.

n Příklad svatých povzbuzuje každého, kdo si říká křesťan, aby byl důvěryhodný, tedy žil v souladu s principy víry, kterou

vyznává. Opravdu nestačí působit zdáním dobrého a čestného člověka; je třeba jím skutečně být.

Pravda, svoboda, dobro

n Opravdová svoboda předpokládá hledání pravdy – skutečného dobra – a tudíž nachází své naplnění právě v poznávání a konání toho, co je správné a spravedlivé. Jinými slovy: pravda je návodem ke svobodě a dobro je dokonalostí svobody.

n Vidíme, že není snadné vytvořit společnost založenou na dobru, spravedlnosti a bratrství, protože lidská bytost je svobodným tvorem a jeho svoboda zůstává křehkou. Musíme svou svobodu stále znovu a znovu zaměřovat k dobru. Nesnadné hledání „správných zřízení lidských věcí“ je úkolem pro všechny generace.

Křesťan a společnost

n ...i dnes musí mít křesťané odvahu otevřít se přítomné realitě, ocenit vše, co je ve společnosti dobré, a povzbuzovat muže i ženy k zásadnímu obrácení.

n Mnohé formy chudoby vznikají z osamělosti, z nedostatku lásky, z odmítání Boha a z tragédie člověka, který si myslí, že si může stačit sám nebo naopak že je pouhým bezvýznamným a pomíjejícím jevem.

n Ze srdce si přejí, aby stále vzrůstalo porozumění všech církevních složek s ostatními veřejnými a soukromými institucemi. Církev - a opakovat to je užitečné - pro sebe nežádá privilegia. Žádá jen, aby mohla svobodně působit ve službě všem lidem, v duchu evangelia.

n ...bych rád ocenil hlas těch, kteří se dnes – zdvořile, ale s rozhodností – snaží uplatnit svoji víru ve veřejné sféře v naději, že společenská pravidla a normy budou formovány touhou žít podle pravdy, která každého člověka osvobozuje. n

Zprávy z farnosti

Aktuálně z jednání pastorační rady 2. 11. 2009

Hodnocení aktivit, které jsou za námi:

– Poděkování Zbyňku Vaclovi za realizaci hřiště, za zvládnutí všech problémů s touto stavbou spojených, kladně je také hodnocena návštěva starostky při slavnostním zahájení provozu.

– Pozitivně je hodnocen misijní jarmark, modlitební most – zapojila se téměř celá farnost. Také na této akci farnosti byla přítomna starostka R. Matuszková.

Pastorace a bohoslužby v Charitním domově:

S radou a vedením Charity bylo dohodnuto, že od 10. 11. 2009 bude každé úterý v 10.00 sloužena mše sv. v Charitním domově a podle přání obyvatel je otec Josef navštíví. Zároveň se ruší ranní bohoslužba v 6.30 hod. v kostele sv. Michaela.

Adventní příprava s dětmi :

Sešla se přípravná skupina. V programu bude snaha zapojit celou rodinu, motivem je „SVĚTLO“, které proniká náš život. Dopis na každý adventní týden bude mít návaznost na dětské páteční bohoslužby.

Příprava Živého betlému:

Byl zvolen organizační tým: Zbyněk Vacl, Pavel Čech, Pavel Ludvík, Martin Janeček, Magda Honzíková, Daniela Kořenková. Současně bylo doporučeno zakoupit 2 bezdrátové mikrofony – zajistí S. Šibrava.

Zaměření farního občasníku:

Farní občasník je primárně určen pro farnost – informace o dění ve farnosti, zachovat pozitivní ráz.

Kalendář farních akcí:

Bude na webových stránkách naší farnosti a bude neustále aktualizován zejména skrze setkání pastorační rady, kde by se měly shromažďovat veškeré informace.

Co nás čeká

22. 11. ve 14.00 hod. koncert ZUŠ

22. 11. po koncertu (16 – 18 hod.) adorace

– svátek Krista Krále

29. 11. v 15 hod. nás navštíví M. Částek s představením „Rady zkušeného ďábla“.

5. 12. v 9.00 Mikulášská besídka na Sokolovně.

12. 12. od 9.00 hod. duchovní obnova pro manžele – oběd bude zajištěn, odpoledne možnost svátosti smíření, na závěr mše sv. Z tohoto setkání by mohla vzejít další setkávání manželských párů.

24. 12. vánoční bohoslužba pro děti

25. 12. v 15.30 hod. Živý betlém

26. 12. vánoční koncert – místní chrámový sbor

27. 12. v 17 hod. vánoční koncert - Ženský pěvecký sbor pod vedením J. Zimáka.

3. 1. 2010 vánoční besídka v Kvítkovicích

3. 1. 2010 vánoční koncert – Alchymisté a hosté

Smějeme se

Byt papežem je moc dobré povolání. Má jediného šéfa a uvidí ho až po smrti.

Papež je v Madridu před věřícími a v první řadě se vytrvale hlásí drobný muž. Za pár dní papež mluví ve Stockholmu a v první řadě opět onen muž. Za týden papež promlouvá k věřícím ve Vídni a tajemný muž zase na sebe poutá pozornost v první řadě. "Bude-li ten muž za týden i v New Yorku, vyslechnu ho," slíbujíc papež svému sekretáři. Muž byl i v New Yorku a papež ho pozve k sobě. "Pojď bliž a povídej," vybidne ho papež. Čekám tu na vás tak, jak čekal můj otec na vašeho předchůdce. Tak jako můj otec čekal na vašeho předchůdce, tak jeho otec čekal na jeho předchůdce a tak bychom mohli pokračovat až do starého Jeruzaléma..." "A o co jde?" přeruší ho papež. "Jde o to, kdo zaplatí tu poslední večeři!"

Sedm výstupů k nebi v Dolomitech

V posledním zářijovém týdnu se skupina nadšenců a turistů z Otrokovic, Zlína i odjinud zúčastnila zájezdu do italských Dolomitů. Jeli jsme autobusem, pan řidič Slávek jel rychle a naprosto spolehlivě. Ubytování jsme byli v poutním domě Velehrad, ve městečku St. Martin na severu Itálie, který spravuje olomoucký kněžský seminář. Bylo to nádherné, fantastické, prostě úžasné. Nemá cenu, abych popisoval průběh celého zájezdu. To by bylo na celou knihu. Dovolím si jen sedm zastavení, jsme na horách - tedy sedm výstupů.

I. Náš autobus se blíží na rakousko-italskou hranici. Pavel Čech na sedadle u řidiče si bere mikrofon a upozorňuje, abychom si všichni připravili pasy ke kontrole. Po pěti kilometrech projíždíme hranicí bez zastavení a Pavel jen kontroluje, kdo si pasy nachystal a nechal se napálit. Na hranicích dnes žádné kontroly nejsou. Pro mnohé z nás je tato svoboda stále nová, výjimečná a velmi cenná.

II. První naplánovaná túra vedla z Passo di Tre Croci – přeloženo Pleso u tří křížů – přes skalní sedlo k jezeru Sorapis.

Zprvu pohodlný chodník se postupně měnil v horskou kamenitou pěšinu. Nakonec jsme se doslova škrábali po kamenité suti strmě vzhůru. Po modlitbě a svačině jsme pokračovali po úbočí, které končilo asi třicetimetrovým chodníčkem vytesaným ve skalní stěně. Hloubka pod námi, pravá ruka se křečovitě drží lana. Nádhera. A vzápětí překrásný letecký pohled na zelené jezírko Sorapis.

Zdálo se, že tam budeme za deset minut. Nakonec jsme scházeli k němu skoro dvě hodiny. Pohled na Pavla, usazeného na skalce uprostřed jezera, však stál za to.

Po návratu se můj pohled zastavil na symbolu místa, kde jsme parkovali. Stály tam tři obyčejné dřevěné kříže. Ano, naše túra byla námaha, bolely nohy, záda. Dostali

jsem však mnohokrát víc. Jdeme svým životem za Tím, který už tou cestou před námi šel. Nebude to snadné, ale určitě to bude stát za to.

III. Druhá túra vedla na náhorní plošinu Monte Piano, na které se během I. světové války konaly těžké boje. Autobus nás zavezl ke krásnému jezeru Misurina. Po poradě se menší skupinka – byl jsem v ní i já - rozhodla pro jinou variantu. Vydáme se do horského sedla nad jezerem.

Pomalou, pomalounku jsme funěli do strmého kopce. Nahoře nás ale čekala odměna. Mezi skalními útesy jsme našli malou rovinu vystlanou mechem, ozdobenou horskými květinami, malebnými keříky a bílými kameny. Cítili jsme se tam jako v Boží náručí. Anděl Páně nám tryskalo ze srdce. Zpátky dolů se nám vůbec nechtělo.

Kéž bychom takto často vystoupali v modlitbě k Pánu, aby se nám nechtělo zpět na zem.

IV. Passo Falzarego v bodech

- Čtyři vrcholové skupiny (názvy vymyslel otec Josef):

pravicáci – doprava kolem hory krásnou horskou pěšinou na vrchol; *levicáci* – doleva a vzhůru po krkolomné cestě (šel jsem i já); *tuneláři* – skrz horu dlouhým tunelem z 1. světové války; *lanovkáři* - čtvrtá skupina jela lanovkou tam i zpět.

- Dřevěné stupně, po nichž se jako veverka šplháme vzhůru.

- Most nad propastí, jehož houpání nedělalo dobře mému žaludku.

- Pravá ruka drží ocelové lano, levá foťák, nohy opatrně kráčejí po uzounkém chodníčku nad propastí, oči se nestačí dívat, srdce buší.

- Dobrá nálada a pocit sounáležitosti všech 'levičáků', než dojdeme nahoru, tykáme si asi všichni. ▶

- Neskutečný pocit blízkosti Nebe po dosažení vrcholu.

- Myšlenka: Nezůstávejme stát, vydávejme se na cestu a přijímejme lidi, které nám Pán posílá do cesty.

V. Tre Cime (Tři dračí zuby) – dominanta Sextenských dolomitů

Trasa vedla okolo skalního masívu Tre Cime. Z horského chodníku se nám stále nabízely pohledy na krásné Boží dílo. V jednom místě jsme ale museli zastavit. Zastavit a jen se dívat. Pod námi se rozprostíralo bílo-zelené údolí. V něm nás vítalo blankytně modré jezírko s bílým ostrůvkem. A to vše umocňovala stejně modrá obloha nad námi. Nedá se popsat, musí se vidět.

VI. Sexten

Zde si nemohu vybrat, který ze dvou zážitků popsat. Posudte sami.

Mše svatá ve výšce 1900 m:

- Čistá orosená tráva, hřející slunce prodírající se závoji mlhy.

- Okolo stojící skalní velikány vzdávající úctu eucharistii.

- Provizorní ambon z turistických holí.

- Slova písně Každý den Pán mi sílu dává.

- Slova otce Josefa o zdejších nádherném domě Páně.

- Pozdrav pokoje pod modrou oblohou.

- Setkání s Tvůrcem v malém kousku chleba ...

Stoupání po zajištěné horolezecké trase:

Po mši jsme se synem Karlem vyrazili na jednu z náročnějších tras – výstup na Rotwandspitze. Zpočátku byl výstup sice strmý, ale pohodlný. Dál pak začínaly kolmé kovové žebříky a strmé stupně. K jištění sloužilo ocelové lano přichycené podél trasy ke skále.

Zastavili jsme, zkontrolovali úvazky a nasadili přilby. Měli jsme trochu obavy, ale pak se již Kája připnul k lanu a začal stoupat. Já také. Bylo až neuvěřitelné, že jsme

neměli strach. Lano a úvazky nám dávaly neuvěřitelnou jistotu.

Zavěsme své životy na našeho Otce v nebesích. Důvěřujeme mu víc než lanu a žebříku. On je Tvůrce. On je všechno.

VII. Horneckekele

Šestý, poslední den jsme vyrazili na túru v okolí St.Martina. Tři se vydáváme ke kříži přímo nad městečkem – na vrch Horneckekele. Kříž vypadá téměř nadosah, budeme tam za chvíli... Ta chvílka trvala

tři hodiny. Nahore jsme byli opět obdarováni:

- Mraky se rozestoupily a zasvitlo sluníčko.

- Čekal nás stůl s lavičkou, kde jsme po Andělu Páně s chutí pojedli.

- Mraky a slunce s velkým křížem vytvořily úžasnou podívanou.

- Pohled „z letadla“ na městečko máme před očima ještě dnes.

A opět mi něco došlo. Pro velké věci nemusíme cestovat daleko. Máme je blízko sebe. Někdy v sobě, někdy ve svém partnerovi, ve své ulici, v práci. Jen se dobře dívat. A nechat Pána, aby nám občas proťel zrak.

Závěrem chci poděkovat Pavlovi Záleskému a jeho ženě za péči, s jakou se o nás na poutním domě Velehrad starali. Otcům Josefovi, Miroslavovi a Antonínovi za duchovní servis.

Děkuji paní Aniče za týden strávený u plotny, díky níž jsme po návratu z túry mohli naplnit svá břicha. Díky patří Zdenku Kvasnicovi za přípravu túry a hlavně Pavlu Čechovi, díky němuž se celý zájezd uskutečnil. Děkuji všem zúčastněným za společenství, byli jsme jako jedna rodina. A abych nezapomněl, děkuji svému synovi Kájovi, kterému se vůbec ale vůbec nechtělo jet, ale pak to přijal a nelitoval. Už teď se těšíme: Za rok znovu?

Fotografie k článku jsou na stránkách farnosti. n

Petr Staněk

Poděkování a pozdrav ze Svatého Martina

Milí farníci, všechny vás zdravíme ze Svatého Martina v Dolomitech, zvláště ty, kteří Pastorační dům Velehrad navštívili v letošním nebo v minulém roce. Chceme touto formou poděkovat účastníkům pobytu za společně prožité hezké chvíle a také za finanční dary na připravované opravy domu. Ať Vám sám dobrý Bůh odplatí Vaši štědrost.

Po obnově terasy a nátěru všech venkovních dřevěných součástí objektu jsme v letošním roce dokončili rekonstrukci kotelny a částečně vestibulu. Bylo provedeno dřevěné obložení z povědní místnosti a chodby do kaple. Ve vstupní chodbě byly nainstalovány nové dřevěné botníky a věšáky. V příštím roce plánujeme výměnu starých oken a zateplení fasády domu, což bude finančně značně náročné. Z hlediska provozu domu a vytvoření příjemného prostředí pro hosty jsou to však nezbytné

opravy.

Díky Bohu slouží Pastorační dům značnému množství lidí. Letos nás navštívily skupiny z farností z celé Moravy, studenti z církevních škol, dva pěvecké chrámové sbory mladých, rodiny s dětmi, mladí z křesťanských společenství, bohoslovci z Arcibiskupského kněžského semináře v Olomouci a rovněž více jak dvacet kněží z celé vlasti na společné dovolené.

Mnozí hosté se netajili tím, že podobnou dovolenou jako na Velehradě v Jižním Tyrolsku ještě nezažili. Jednak na ně působí podmanivá krása vysokohorských masívů, pobyt v klidném a čistém prostředí a také možnost duchovního prožití každodenní mše svatě i ostatních duchovních a společenských aktivit. Zůstáváte přítomni v našich modlitbách i ve vzpomínkách. n

Vaši P. Antonín Hráček, Pavel a Saša Záleských

Advent v naší farnosti

Advent je jedním z krásných liturgických období, ve kterém se připravujeme na Vánoce. Jako každý rok, tak i letos chceme nabídnout dětem a jejich rodičům způsob, kterým je možno adventní dobu prožít. Doma se mohou rodiny scházet ke společné modlitbě a adventnímu povídání. Při bohoslužbách pro děti se budeme ve „světle“ dívat na věci kolem nás, na lidi kolem nás, na sebe a na náš vztah k Bohu.

Motivace letošního adventu vychází ze symbolu světla.

Prožívání adventu v rodině

Na každý adventní týden si každá rodina může převzít dopis, ve kterém bude námět na prožití daného týdne včetně úkolů pro děti. V pěkné adventní atmosféře si rodiče s dětmi společně přečtou dopis. Děti si vyberou, který úkol chtějí který den plnit. Své úspěchy v plnění úkolu si budou zaznamenávat na kartičku. Na kartičce bude

obrázek hvězdy, rozdělený na 25 dílků (1 den = 1 dílek). Pokud se podaří úkol splnit, dítě si dílek vybarví.

Obsah dopisu bude totožný s obsahem promluvy pro děti při páteční mši sv. pro děti.

Prožívání adventu ve společenství farnosti

Při mši sv. v pátek a v neděli budou děti, stejně jako minulý rok, přicházet v průvodu spolu s ministrantem a knězem a rozžatými lampičkami, které si samy vyrobily v loňském roce nebo vyrobí (24.11.2009 v úterním Klubu volného času, skleničku si děti přinesou vlastní).

Děti budou společně „rozsvěcovat“ betlémskou hvězdu – do připravené šablony hvězdy budou děti za účast na mši sv. lepít hvězdičky. Hvězdičku mohou získat za účast na mši svatě. Hvězda bude o Vánocích viset v kostele nad betlémem. n

Magda Honzíková

Misijní neděle aneb když se podaří, co se dařit má

Určitě znáte ten pocit, když se povede něco, na čem vám hodně záleží. Hřeje to u srdce, rádi se díváte na fotky a těšíte se zase na příště. Tak nějak prožíváme dny po Misijní neděli i my. Při přípravách na tento světový den modliteb za misie, i při něm samotném, se opět potvrdilo, jak ochotní, obětaví a štedří jsou členové naší farní rodiny. Jak by nás pak práce neměla těšit, když se našlo tolik dobrých lidí, kteří rádi přiložili ruku k dílu! Jen se na to sami podívejte: Někdo se sám nabídne, že upeče perníčky, aby je děti mohly zdobit. Někdo zas věnuje spoustu krásných ručně malovaných triček nebo vyrobí náušnice. Jeden uplete košíky, druhý ušije chňapky, třetí zapůjčí formy na svíčky, jiný zasponzoruje občerstvení pro ty, kteří přijdou na sobotní vyrábění a další musí po nás

všech uklidit... Takových „někdo, jiný, další...“ se najednou našlo tolik, že to ani nebylo možné spočítat. A když to, co nabízeli, dělali ne z donucení, ale ochotně a rádi, tomu se říká opravdové pozhennání!

Všichni tito lidé, a mnoho dalších, přispěli ke krásnému prožití Misijní neděle v naší farnosti. Těšit nás může určitě i to, že na konto Papežských misijních děl posíláme neuvěřitelných 24 500 Kč. Jménem všech trpících, kterým tato částka aspoň trochu pomůže zmírnit jejich těžký život, ze srdce děkujeme: Vám všem zmíněným již výše

(paní Věrné, Knapkové, Gráfové, Ševečko-

vé, Podešvové, Verči Šiškové, panu Ballošovi, panu Stránskému) také vám, kteří jste se zapojili do vyrábění, kteří jste vařili párky, punč, svařák..., půjčili a stavěli stánky, vám, kteří jste při i po mši svaté hráli a zpívali, vám, kteří na jarmarku nakupovali a dali tak dohromady nemalou finanční částku, otci Josefovi, který od nás často slýchal: „Prosím, mohli bychom si půjčit...?“. V neposlední řadě patří obrovský dík vám všem, kteří jste se modlili. Ať už za zdar celého díla, nebo také zapojení do Misijního mostu modliteb v sobotu ve 21 hodin.

Věříme, že máte, podobně jako my, opravdovou radost z vydařeného díla. Podle výsledků a dobrého pocitu snad můžeme doufat, že z něj má radost i sám Pán Bůh. Už teď se těšíme na příští misijní akci a přeje-me vám všem krásné podzimní dny! n

Anna Berková

Řešení kvízu ze strany 16:

1b, 2a, 3b, 4a, 5c, 6c, 7b, 8a, 9c, 10b, 11a

V Charitě sv. Anežky slavíme 10. výročí dvou služeb

Před deseti lety jsme slavnostně otevřeli dvě nové služby Charity sv. Anežky Otrokovice – Nový domov a Charitní domov Otrokovice. Deset let uběhlo jako voda a toto výročí nám jistě dává nejen důvod k oslavě, ale také možnost ohlédnout se a zhodnotit výsledek dlouhodobého úsilí a snahy o kvalitní služby. Podívali jsme se zpět, můžeme určitě říci, že za námi zůstal veliký kus práce.

Výročí Nového domova Otrokovice

Bude tomu již 10 let, kdy 9. listopadu 1999 tehdejší starosta města Otrokovic MVDr. Stanislav Mišák slavnostně otevřel náš Azylový dům pro matky s dětmi v tísní. Později přejmenovaný na přání uživatelé na Nový domov. Čas ukázal, že zřídít toto, byť kapacitně malé zařízení, bylo velmi moudré a potřebné rozhodnutí.

Za 10 let využilo služby našeho domova již 119 matek se 184 dětmi hlavně z Otrokovic a okolí, ale také z jiných regionů. Počet zájemkyň ovšem daleko převyšoval naše možnosti. Do tíživé situace se totiž dnes dostává velký počet matek a jejich dětí z nejrůznějších důvodů – zejména v důsledku špatné finanční situace, vyhocených rodinných a partnerských vztahů, rozmáhajícího se domácího násilí a jiných důvodů.

Když listujeme kronikami, vždy zavzpomínáme na nejrůznější krizové situace, aktivity, pěkné i ty méně radostné zážitky, na nová zrození, na mnoho dětských tváří... A byla jich už hezká řádka. Během desetiletého fungování Nového domova se nám zde narodilo 8 dětí a dokonce jsme zde měli i 3 svatby.

Za uplynulou dobu jsme navázali spolupráci s dalšími organizacemi, díky kterým můžeme maminkám lépe pomoci. Postupně jsme zlepšovali podmínky ubytování úpravou a novějším vybavením prostor domova a také jsme se intenzivně věnovali a stále věnujeme zvyšování kvality služby. Cílem pro nás je, aby u nás maminky našly

klid a podporu a měly tak možnost nabrat sílu a nabyt víru v další život. Pomocí individuálního plánování se krok za krokem snaží řešit své problémy a přebírat zodpovědnost při řešení svých obtížných situací. Stavíme na jejich silných stránkách a pokoušíme se spoluvytvářet rodinné ovzduší, podporujeme je v udržování rodinných vazeb. Učíme maminky vnímat, že využití azylového bydlení je jen na přechodnou dobu, ale že není žádnou ostudou. Do svízelné situace se v životě může dostat každý z nás. Takový je už život...

Výročí Charitního domova Otrokovice

Naším posláním je poskytnout svým obyvatelům podporu, laskavou péči, domácí zázemí a pomoc prožít důstojně, bez pocitu osamění podzim svého života.

Zabezpečujeme ubytování, stravování a nepřetržitou ošetrovatelskou službu dle individuálních potřeb uživatelů v rámci standardů kvality péče. Dále nabízíme i fakultativní služby jako je pedikúra a masáže, nákupy, ...

Když se ohlédneme za uplynulými deseti lety, vidíme, že se podařila velká spousta věcí. Podařilo se nám navázat spolupráci s mateřskými a základními školami, jejichž žáci pravidelně připravují besídky pro obyvatele domova. Dále si obyvatelé založili sportovní klub Přesná šipka a za podpory vedení domova začali pořádat turnaje s veřejností i jinými domovy. Postupně se podařilo upravit podkroví budovy tak, aby se prostory využily jako kancelářské. Zvětšením kancelářských prostor tak vzniklo zázemí nejprve pro Charitní ošetrovatelskou a pečovatelskou službu a posléze pro vedení Charity sv. Anežky Otrokovice a Terénní služby rodinám s dětmi. Časem se také mírně zvýšila kapacita, vznikem dvou lůžek zvýšené ošetrovatelské péče. Kvalitu služby jsme zvýšili přijetím sociální pracovníce, na kterou se obyvatele mohou v případě potíží v sociální problematice obracet. Dále se nám podařilo zřídít inte-

grovaný komunikační systém, který zvýšil pocit bezpečí klientů i rozšířil možnosti předávání informací klientům. V roce 2003 vznikla dvě odlehčovací lůžka, tedy přechodný pobyt na omezenou dobu. Nabídlí jsme tak veřejnosti zajištění péče o jejich blízké v době jejich např. dovolené. Také se nám podařilo nabídnout klientům práci s internetem, a to nejen možností přístupu k počítačům s internetem, ale také jejich návčivkem základních činností na počítači a internetu. Bylo zřízeno Denní centrum pro seniory a zdravotně postižené osoby. Rok 2005 byl pro naše zařízení zlomový. Začala se realizovat přístavba domova. Ta byla hotova v prosinci 2005, kdy se otevřela nová jídelna a výdejna stravy. V dubnu následujícího roku se do nové části začali stěhovat obyvatelé. Kapacita domova byla tak zvýšena na 46 lůžek. Součástí domova zůstala i dvě odlehčovací lůžka. V roce 2008 se podařilo zrealizovat instalování solárních kolektorů pro ohřev TUV, dále zprovoznění vrátnice do budovy, díky níž se opět zvýšilo bezpečí obyvatel. Dále

j jsme upravili venkovní posezení a osázeli zahradu. K lepšímu prožitku při různých společných akcích jsme zajistili ozvučení jídelny. V neposlední řadě se nám podařilo zrekonstruovat kapli, která nabízí i duchovní program nejen obyvatelům domova, ale i veřejnosti.

Myslím si, že můžeme být s výsledkem své práce určitě spokojeni a doufáme, že vývoj domova půjde i nadále díky snaze nás všech stále kupředu.

Na tomto místě děkujeme všem, kteří se podíleli na otevření a realizaci těchto služeb - všem zaměstnancům i dobrovolníkům, bez kterých by oba domovy vůbec nemohly fungovat a bez kterých by nebylo možné pomáhat potřebným.

Činnost Charity sv. Anežky Otrokovice dále dlouhodobě podporují: MPSV ČR, Zlínský kraj, město Otrokovice, statutární město Zlín, město Napajedla a desítky dalších dárců... n

Charita sv. Anežky Otrokovice

Bydlíme v posvěceném bytě?

< otec Josef

kyž mezi věřícími je zažito slovo „svěcení“ nebo „posvěcení“, správnějším a výstižnějším výrazem je v tomto případě výraz „žehnutí“. Naše farnost byla v nedávné době svědky žehnutí obnoveného kříže a nového hříště. Kromě toho jsem byl v září požádán o požehnání nové kavárny Pohoda a dalších pracovišť v přiléhající budově, což byl pro mě první takový případ. Kdo si tedy chce jít posedět na místě Bohem požehnaném, má možnost v Kvítkovicích u křížovatky. V této souvislosti mě napadla otázka, kolik farníků asi bydlí v bytě, který si nechali tzv. posvětit. Tedy správněji řečeno bydlí v bytě, kde byl vykonán obřad žehnutí. Já osobně si vybavuji za dobu své přítomnosti v Otrokovicích asi čtyři případy, kdy jsem byl o požehnání bytu požádán. Daleko častější je, že si lidé přijdou nechat požehnat růžencem, křížem, obrázkem apod.

To vše mě vedlo k tomu, abychom si připomněli, jaký význam vlastně takové žehnutí má. Když církev žehná nějaké předměty nebo místa, vždycky vyprošuje požehnání lidem, kteří jsou s tím nějak spojeni. Prvotním významem slova „požehnat“ je chvála a oslava Boha, který světil svět do rukou člověka a který nás obdarovává i duchovně. To všechno má tedy sloužit Bohu k jeho chvále. On učinil vše dobře a své stvoření naplňuje požehnáním. Požehnání čehokoliv se tedy především vztahuje k Bohu, zdůrazňuje jeho velikost a dobrotu, jeho péči o svět a člověka. Požehnání nějakého předmětu pak znamená, že ta věc má sloužit výhradně takovému účelu, který je v souladu s Božím řádem a tím se vyprošuje i dobrodiní pro ty, kteří ji užívají. Proto je jisté na místě, když je byt věřící rodiny rovněž takovým způsobem požehnan. n

Pro děti

Poznáváme české světce - svatá Ludmila

Ludmila pocházela z knížecího rodu Pšovánů. V mládí byla pohankou. Její manžel Bořivoj I. na Velké Moravě z vyprávění biskupa Metoděje poznal Pána Ježíše. Bořivoj i Ludmila se pak nechali pokřtít.

Ze šesti dětí dnes známe jménem jen Spytihněva a Vratislava, ten se po otcově smrti ujal vlády. Za manželku si vzal Drahomíru, která po jeho smrti spravovala zemi do dospělosti svého syna Václava.

Ludmila přesídlila na hrad Tetín a tam vychovávala Václava a Boleslava. Vedla je k Pánu Ježíši, učila je milovat lidi, pomáhat jim, dala jim základní vzdělání.

Drahomíra neměla Ludmilu ráda a vyslala dva vrahy Tunu a Gomona, aby Ludmilu zardousili. Uškrtili ji jejím závojem, protože nechtěli, aby byla uctívána jako mučednice. Mučedníky v té době byli prohlášeni jen ti, kteří pro Krista prolili svou krev. Služebnictvo ze strachu Ludmilino tělo zahrabali do země u hradební zdi.

Když nastoupil Václav na trůn, nechal ostatky Ludmily uložit do svatojiřského chrámu na Pražském hradě.

Ludmila po celý život dělala dobro a rozdávala radost. Lid záhy po její smrti ji začal uctívat jako prvomučednici. Je první naší světlicí. Je patronkou vinařů, babiček a matek, křesťanských vychovatelů. Je nazývána "Matkou české země." Často bývá zobrazována se stočeným závojem kolem krku.

Nezapomínej: Svatá Ludmila odpouštěla křivdy. I ty neodplácej zlem. Pán Ježíš nám dává sílu k odpuštění. Její památku slavíme 16. září.

Marie Šmiková

Kvíz o sv. Václavovi

V minulém čísle občasníku jste se mohli seznámit se svatým Václavem. Vyzkoušejte si své znalosti v kvízu o jeho životě!

1. V kterém století žil?

- a) 9. stol. b) 10. stol. c) 11. stol.

2. Kdo byl jeho otcem?

- a) Kníže Vratislav b) Přemysl Oráč c) Kníže Jan

3. Kdo ho převážně vychovával?

- a) Jeho matka b) Jeho babička Ludmila
c) Mnich Benedikt

4. Jaké jazyky ovládal?

- a) Staroslověnsky, řecky a latinsky
b) Staroslověnsky, německy a anglicky
c) Latinsky, řecky a anglicky

5. Čím ovlivnil náboženský život v Čechách?

- a) Dal přeložit Bibli b) Dal postavit chrám sv. Jiří c) Sjednotil liturgii

6. Kdo dal Václava zavraždit?

- a) Německý kníže Jindřich b) Polský král Lešek
c) Jeho bratr Boleslav

7. V který den byl Václav zabit?

- a) 1. září b) 28. září c) 24. prosince

8. S kým Václav válčil?

- a) S německým knížetem Jindřichem
b) S polským králem c) S Turky

9. Jaké vlastnosti jsou u Václava nejvíce

vyzdvihovány?

- a) Vojenské schopnosti b) Znalosti jazyků
c) Zbožný a mravný život

10. Václav je patronem

- a) Vojáků b) Země české c) Křesťanů

11. Kde jsou uloženy jeho ostatky

- a) V chrámu sv. Víta v Praze b) V chrámu sv. Václava v Ostravě c) Na hřbitově ve Staré Boleslavi

Správné odpovědi jsou na str. 13

FARNÍ OBČASNÍK

Vychází při příležitosti církevních svátků.

Uzávěrka dalšího čísla: 29.11.2009

Vydání dalšího čísla: 13.12. 2009

Zodpovídá Římskokatolický farní úřad.

Určeno pro vlastní potřebu.

Neprodejné!

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů.

Redakční rada: P. Mgr. Josef Zelinka, Pavel Ludvík, Pavel Rafaja.

Adresa redakce:

Nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice Tel.

577 922 337

E-mail: obcasnik@volny.cz

[Http://www.farnost.otrokovice.cz](http://www.farnost.otrokovice.cz)